

[Ole Bjørn Kraft.]

meget stort flertal bag sig her i tinget, men hvor man også med forsigtighed må overveje de skridt, man skal tage, for at man ikke forpligter sig på en måde, der senere kan danne en hindring for den politik, man ønsker at føre —, tror jeg, det både herhjemme og også i de andre skandinaviske lande ville have været meget nyttigt, om den danske udenrigsledelse havde foretrukket at stræbe frem mod nogen klæring i stedet for at omgive sig med det røgtæppe, man har omgivet sig med.

Jeg håber, at når man ikke har villet udtale sig nærmere, er det, fordi man altså ikke finder, at tiden og øjeblikket er passende dertil, men at det tidspunkt snart må komme, hvor udenrigsministeren og statsministeren vil finde anledning til at orientere også andre partier om, hvad der er den egentlige retning for deres udenrigspolitik.

Jeg vil ikke have lagt mere i det, jeg nu siger, end der skal lægges i det, men det er dog vist en nødvendighed at understrege endnu en gang, at regeringen er en mindretalsregering, og at denne mindretalsregering derfor må tage et hensyn til anden side også på dette område, for det kan i en given situation være tvivlsomt, om den højtærede regering har et flertal for den politik, den ønsker at følge. Jeg tror ikke, håber ikke, venter ikke, at det vil blive tilfældet, men jeg vil gerne sige til regeringen, at den bør under alle udviklingsled holde føling til anden side, for der er ingen af os, der ønsker andet, end at dansk udenrigspolitik kan være en helhed, og at vi med rigsdagens samlede styrke bag den kan føre denne politik frem.

Sluttelig vil jeg gerne takke den højtærede forsvarsminister for den redegørelse, han gav for det positive arbejde, som udføres for at opbygge værnet. Jeg tror, det vil blive modtaget med stor tilfredshed, at det er lykkedes at fremskaffe våben og ammunition til hjemmeværnet, således som den højtærede forsvarsminister redegjorde for det, og at der energisk arbejdes på en opbygning af flyvevåbnet.

Jeg vil gerne sige til forsvarsministeren, at det er vel rigtigt, at vi ikke kan få forsvarsloven igennem her i tinget inden nytår, men jeg mener, bestræbelserne må gå i retning af — selvom der må tages et vist hensyn til de nordiske forhandlinger, der føres om forsvaret —, at vi under alle omstændigheder kan gøre afsnit af vor betænkning færdige for også dermed at give forsvarsministeren et sikrere grundlag for den genopbygning, han er ifærd med, og som jeg

er helt enig med ham i skal og må fortsættes, også medens arbejdet i forsvarskommissionen går for sig. Det er i overensstemmelse med, hvad vi mange gange har udtalt her i tinget, at vi må bygge dette forsvar op led for led og måned for måned for at udnytte tiden, medens den endnu er der.

Formanden: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har ordet for en kort bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Det forekommer mig, at de ærede medlemmer hr. Knud Kristensens og hr. Ole Bjørn Krafts undladelse af selv at sige noget som helst konkret om, hvad det er, de ønsker med hensyn til landets udenrigspolitik, viser, at det er et uberettiget krav, de ærede medlemmer stiller til regeringen, at den i dag skal præcisere, fastlægge den udenrigspolitiske linie. Noget sådant tror jeg heller ikke ville være i landets interesse. Jeg anser statsministerens og den højtærede udenrigsministers udtalelser under de forhåndenværende forhold for fuldtud acceptable.

Jeg takker den højtærede forsvarsminister for hans tilsagn om et organ, der skal tage spørgsmålet om uddannelsestidens udnyttelse indenfor de forskellige militære tjenesteområder op til undersøgelse. Der er ikke overfor nogen noget odier i en sådan undersøgelse. Statens hele administration er jo for tiden i smeltediglen gennem forenklingskommissionen, noget lignende må også ske med hensyn til de militære områder, hvor gamle traditioner og dårlig økonomi har haft ganske særlige betingelser for at overvinde. Men jeg vil gerne i anledning af den højtærede ministers udtalelse gøre opmærksom på, at meget af det, det her drejer sig om, ikke er af ny dato eller noget, som kan begrundes med mangel på befalingsmænd. Det er heller ikke spørgsmål om overgreb mod mandskabet, det alene drejer sig om. Heroverfor må der jo gribes ind til rette tid, således som jeg har absolut tro til, at den højtærede minister vil gøre. Nej, det, det drejer sig om, er simpelthen dette spørgsmål: anvendes de værnepligtiges tid på en måde, som ikke er forsvarlig? Og det spørgsmål må behandles ud fra almindelige økonomiske og rationelle synspunkter. Derfor er det efter min mening så vigtigt, at kyndige civilpersoner får sæde i dette undersøgelsesudvalg, og her håber jeg, den højtærede minister er enig med mig.

Den højtærede minister talte om, at der skulle være nogle, der ikke ønskede et godt forhold mellem befolkningen og befalings-